

Publicerad 2009-01-14 17:59 av Yrre

Klart jag vet var du är.

Klart jag vet var du är.

Du är hemma, sist sa du det och jag hörde
att du skulle gå till "grannen". Jag vet så väl vad
den grannen har som du inte.

Jag hörde det i rösten och jag
såg hur du såg ut, hur du höll
koppen och hur cigarettroken nästan träffade
fläkten. Jag vet att du har det städat, att du alldeles säkert
dammsugat och att ingenting, ingenting står fel, är skitigt
eller förstört.

I din perfekta värld, i ditt perfekta utseende
med vackra naglar, hårförlängning, och hipa kläder.

Vackert solbrun och perfekt sminkad.

Jag vet ju att ordning har en ångestdämpande effekt.

Men ändå, det är ironiskt.

Jag vet att ingen skulle byta med dig. Jag vet att vykorten i
sina välanpassade ramar, som du byter ut då och då är mera
du än det andra. Gulliga ulliga kattungar och bebisar, allt det
där mjuka, mjuka som är du där inne.

Där inne är inte ordningsamt.

Där är det kaos och mörka tankar och skitigt ända längst upp.

Det där hörnet som är sparat till det mjuka är snart uppätet
och jag kan inte ens tänka mej in i vad du skulle säga om jag sa att det
är just det vi ser.

Och av det som förstör har grannen mer.

Klart jag vet var du är.

Det är det som är så sorgligt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Yrre med Poeter.se id #11269 innehar upphovsrätten